

РЕШЕНИЕ

№ 1325

гр. София, 21.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 108-МИ СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАРИНА ВЛ. М. КЪНЕВА

при участието на секретаря ГЕРГАНА В. MARTИНОВА
като разгледа докладваното от МАРИНА ВЛ. М. КЪНЕВА Административно наказателно дело № 20221110205712 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „*****“ ЕООД, ЕИК ***** чрез адв. М. срещу наказателно постановление № 22-007171/26.01.2021 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” - София, с което на дружеството - жалбоподател е наложена имуществена санкция в размер на 2000 /две хиляди/ лева за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/.

В жалбата се твърди, че АУАН и НП не са връчени на жалбоподателя, като се излагат доводи за неправилно приложение на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН. Жалбоподателят твърди, че поради невръчване на препис от АУАН и НП е поставен в невъзможност да се запознае със съдържанието на актовете. Претендира присъждане на разноските по делото.

В съдебно заседание редовно призованият жалбоподател се представлява от адв. М., който посочва, че събраните доказателства установяват, че дружеството е заплащало на работника С. суми, надхвърлящи размера на уговорената работна заплата и сборът на надплатените суми надхвърля размера на сумата, която ДИТ счита, че е следвало да се плати на С. като обезщетение за неспазен срок на предизвестие при прекратяване на трудовия му договор. По-подробни доводи излага в писмен вид, в които сочи, че не е спазена процедурата по чл. 416, ал. 3 от КТ, а също и че в НП не е

посочена санкционната разпоредба, въз основа на която е определена имуществената санкция. Претендира разноски по списък.

Въззиваемата страна - Директорът на Дирекция „Инспекция по труда” - София, се представлява от юрисконсулт Д., надлежно упълномощена. Същата пледира за потвърждаване на НП като правилно и законосъобразно. Счита, че от събраните по делото доказателства по несъмнен начин се установява, че дружеството не е изпълнило задължително предписание, с което е нарушило разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ. Акцентира върху обстоятелството, че от дружеството-жалбоподател не са представени доказателства за заплащане на обезщетение за неспазен срок на предизвестие при прекратяване на трудовия договор на К. С.. Претендира заплащане на юрисконсултско възнаграждение.

След анализа на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и взаимна връзка съдът прие за установена следната фактическа обстановка:

На 08.03.2018 г. бил сключен трудов договор № 05/08.03.2018 г. между „*****” ЕООД в качеството на работодател и К. Й. С. в качеството на служител по силата на който С. бил назначен на длъжност „шофьор на автобус“. Със Заповед № 1/24.04.2020 г. на управителя на „*****“ ЕООД трудовият договор бил прекратен и било определено на основание чл. 220, ал.1 от КТ на С. да се изплати обезщетение в размер на 423,16 лева за неспазен срок на предизвестие от страна на работодателя с 13 дни. Поради неизплащане на така определената сума К. С. подал сигнал в Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда”.

По повод получения сигнал в периода 09.10.2020 г. - 23.10.2020 г., служителите на Дирекция „Инспекция по труда” - София свидетелят М. М. Д., старши инспектор в ДИТ - София и А.Н.Н., главен инспектор в ДИТ - София, извършили проверка на дружеството – жалбоподател. Констатациите на проверяващите били отразени в протокол за извършена проверка № ПР2027854/23.10.2020 г., с който на основание чл. 404, ал.1 т.1 от КТ на жалбоподателя в качеството му на работодател били дадени 8 задължителни предписания, като предписанието под № 5 било „Работодателят да изплати обезщетението за неспазвания срок на предизвестие на К. Йоданов С., съгласно чл. 220, ал. 1 от Кодекса на труда“. Срокът за изпълнение на предписанието бил до 06.11.2020 г. Протоколът бил връчен на 23.10.2020 г. лично на управителя на дружеството Б.Т., като дадените предписания не били оспорени. Даденото предписание не било изпълнено от страна на работодателя „*****“ ЕООД.

В периода 01.12.2020 г. - 15.12.2020 г. свидетелят М. М. Д. извършила последваща проверка относно изпълнение на предписанията, като от страна на работодателя не били депозираны доказателства, удостоверяващи изпълнение на предписание № 5 от Протокол № ПР2027854/23.10.2020 г.

До дружеството била изпратена покана за явяване за съставяне на АУАН, получена от Б.А.Т., управител на дружеството. Тъй като на посочената в поканата дата - 15.12.2020 г., представител на юридическото лице не се явил, свидетелката Д., в присъствието на двама свидетели, съставила срещу „*****” ЕООД, в отсъствие на представител на дружеството акт за установяване на административно нарушение № 22-007171/15.12.2020 г. Актът бил изпратен за връчване на адреса на управление на дружеството - жалбоподател с писмо с обратна разписка с изх. № 20082710/17.12.2020 г. Писмото било върнато в цялост, като било отразено, че адресатът се е преместил от адреса.

Предвид горното на таблото за обявления в ДИТ - София на 05.01.2021 г. било поставено съобщение за съставянето на актовете на основание чл. 416, ал. 3 от КТ. До изпълнителния директор на ИА „ГИТ” било изпратено писмо за публикуване на интернет страницата на Агенцията на съобщение за съставения АУАН. Поставеното на таблото в сградата на ДИТ - София съобщение било свалено на 12.01.2021 г. Срещу АУАН № 22-007171/15.12.2020 г. не постъпили възражения.

Въз основа на така съставения АУАН на 26.01.2021 г. директорът на Дирекция „Инспекция по труда” - София издал обжалваното наказателно постановление № 22-007171/26.01.2021 г., с което на дружеството - жалбоподател била наложена имуществена санкция в размер на 2000 /две хиляди/ лева за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ. Препис от него бил изпратен с писмо с обратна разписка, върху което било отбелязано ръкописно: “напуснал адрес, празен офис”. Административнонаказващият орган приел, че НП е връчено при условията на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 02.02.2021 г. и е влязло в сила на 10.02.2021 г. основание чл. 64, б. “б” от ЗАНН.

Изложената фактическа обстановка се установява от събраните по делото гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, а именно: показанията на свидетелката М. М. Д., протокол за извършена проверка ПР2027854/23.10.2020 г., протокол за извършена проверка № ПР2037102/15.12.2020 г., заповед № 3-0058/11.02.2014 г. на изпълнителния директор на ИА „ГИТ”, трудов договор, длъжностна характеристика, уведомление за прекратяване на трудов договор, заповед № 1/24.04.2020 г. за прекратяване на трудов договор, справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ, покана за съставяне на АУАН, призовка за явяване за представяне на документи по чл. 45, ал. 1 от АПК, съобщение по чл. 416, ал. 3 от КТ, съобщение за публикуване на АУАН до изпълнителния директор на ИА „ГИТ”, пощенски плик с известие за доставяне, пощенска разписка, платежни нареждания, отчет по сметка.

Съдът възприе с доверие показанията на свидетелката М. Д., тъй като същите са последователни, информативни и кореспондират с писмените доказателства по делото. Свидетелката добросъвестно депозира показания за

факти и обстоятелства, които непосредствено е възприела или в осъществяването на които лично е участвала. От показанията на Д. се установява, че лично е извършила проверка на дружеството-жалбоподател, като е констатирила, че срокът за изпълнение на дадено предписание, а именно работодателят да изплати обезщетение за неспазен срок на предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение с К. Стоименов, съгласно чл. 220, ал. 1 от КТ е изтекъл, като предписанието не е било изпълнено от страна на адресата му. Съдът се довери на показанията на Д. за съставянето на АУАН в отсъствието на представител на „*****“ ЕООД и процедурата по връчване на съставения акт.

От приетия протокол за извършена проверка № ПР2027854/23.10.2020 г. се установява точното съдържание на даденото на жалбоподателя предписание под № 5 и неговият срок за изпълнение – 06.11.2020 г.

Представените писмени доказателства установяват съществуването на трудово правоотношение между „*****“ ЕООД и К. С., неговото прекратяване и сумите, които са били определени за изплащане на С. от работодателя при прекратяване на трудовия договор. От представения от адв. М. отчет по сметката на С. за периода 01.03.2019 г. до 31.01.2022 г. е видно, че нито до 06.11.2020 г., нито дори до 31.01.2022 г. от страна на „*****“ ЕООД е било изплатено на К. С. обезщетение за неспазено предизвестие за прекратяване на трудовия договор. Съдът счита, че представените от адв. М. вносни бележки касаещи внасяне на парични суми по сметка на С. от страна на Б.А.Т. за периода май-декември 2019 г. не могат да бъдат отнесени към процесното предписание, тъй като от една страна основанието за внасяне на тези суми е „захранване на сметка“, а от друга, същите касаят период от време значително предхождащ /около година/ даването на предписанието от страна на контролните органи.

От представената заповед на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“ съдът извлече информация относно компетентността на АНО.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата изхожда от легитимирано лице, насочен е срещу подлежащ на обжалване акт, поради което същата е процесуално допустима. Макар в атакуваното НП да е налице служебно отбелязване, че същото е връчено на 02.02.2021 г. при условията на чл. 58, ал.2 от ЗАНН и е влязло в сила на 10.02.2021 г. на основание чл.64, б. „б“ от ЗАНН, то съдът намира, че АНО неправилно се е позовал на хипотезата на чл.58, ал.2 от ЗАНН, която не е била налице и жалбата следва да се разгледа по същество.

Съдът намира, че при съставяне на АУАН и при издаване на атакуваното НП са спазени изискванията, визирани в разпоредбите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат всички изискуеми от ЗАНН реквизити - описано е нарушението и

обстоятелствата, при които то е извършено, посочени са дата и място на извършване на деянието, както и нарушената законова разпоредба и нормата, въз основа на която е определена санкцията. Спазени са сроковете по чл.34 от ЗАНН за съставяне на акта и издаване на НП. В случая не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административнонаказателната отговорност на дружеството-жалбоподател не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да накърняват правото му на защита до степен, даваща основание на съда да отмени оспореното НП само на това основание, без да разглежда спора по същество.

Неоснователни са възраженията за допуснато съществено процесуално нарушение, свързано с липса на връчване на АУАН. За разлика от правилата за връчване на НП при нарушения на КТ, които са уредени в общия закон – ЗАНН, по отношение на правилата за връчване на АУАН е предвиден специален ред в чл.416, ал.3 от КТ („Актът за установяване на административно нарушение се връчва на нарушителя лично срещу подпис, а при невъзможност да му се връчи се изпраща по пощата с препоръчано писмо с обратна разписка. Ако лицето не бъде намерено на адреса на управление, на постоянния му адрес или по месторабота, връчването се извършва чрез поставяне на съобщение за съставянето на акта, подлежащ на връчване, на таблото за обявления и в интернет страницата на съответния орган по чл. 399, 400 и 401“), който в случая се явява приложим по аргумент на чл.416, ал.6 от КТ („Установяването на нарушенията, издаването, обжалването и изпълнението на наказателните постановления се извършват по реда, предвиден в Закона за административните нарушения и наказания, доколкото с този кодекс не е установен друг ред“). Съпоставяйки специалните разпоредби на КТ с приложените по делото писмени доказателства се установява, че на Б.Т. - управител на „*****“ ЕООД на 01.12.2020 г. е била връчена лично покана на основание чл.40, ал.2 от ЗАНН за явяване на 15.12.2020 г. в сградата на ДИТ-София за съставяне на АУАН. На посочената дата дружеството не е изпратило представител, поради което АУАН законосъобразно е бил съставен на основание чл.40, ал.2 от ЗАНН в отсъствие на нарушителя. Впоследствие и в изпълнение на процедурата по чл.416, ал.3 от КТ контролните органи са изпратили писмо, съдържащо процесния АУАН, чрез управителя Б.Т., на адреса по седалище на „*****“ ЕООД, но видно

от обратната разписка на „Български пощи“ от 21.12.2020 г., адресатът бил „преместен“. С писмо до изпълнителния директор на ИА „ГИТ“ било изпратено съобщение за издадения АУАН за публикуване на интернет страницата на ИА „ГИТ“. Видно от допълнително съобщение до управителя на „*****“ ЕООД, процесният АУАН е бил поставен на таблото за съобщения в сградата на ДИТ-София на 05.01.2021 г. и свалено от там на 12.01.2021 г. При тези факти се налага изводът, че е налице редовно изпълнение на изключителната процедура на чл.416, ал.3 от КТ, поради което и по аргумент на чл.416, ал.4 от КТ процесният АУАН следва да се смята за връчен след изтичане на 7-дневен срок от поставянето на съобщението.

Съгласно чл. 415 от КТ който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лева. По делото безспорно беше установено, че с протокол за извършена проверка № ПР 2027854/23.10.2020 г. на дружеството – жалбоподател в качеството му на работодател е било дадено задължително предписание /посочено под № 5 в протокола/, а именно в срок до 06.11.2020 г. да изплати обезщетението за неспазвания срок на предизвестие на К. Й. С., съгласно чл. 220, ал.1 от КТ. Посоченият протокол е бил връчен на представител на дружеството – адресат на предписанието на 23.10.2020 г., видно от самия протокол. По делото не са представени доказателства даденото предписание да е било оспорено от адресата му в законоустановения срок и същото да е било отменено. Тук е мястото да се посочи, че съгласно чл.405 вр. чл. 404, ал. 1 от КТ обжалването на предписанията не спира тяхното изпълнение. Срокът за изпълнение на предписанието е изтекъл на 06.11.2020 г., като не само до изтичане на посочения срок, но и до съставяне на АУАН – на 15.12.2020 г., а и до провеждане на последното по делото съдебно заседание 15.11.2022 г. не се доказва изпълнение на процесното предписание. Ето защо съдът намери, че от обективна страна дружеството-жалбоподател „*****“ ЕООД е осъществило от обективна страна състава на нарушението по чл. 415, ал.1 от КТ.

Предвид обстоятелството, че е административното нарушение е извършено от юридическо лице, то въпросът за вината не може да бъде обсъждан, тъй като отговорността на юридическите лице винаги е обективна и безвиновна.

В писмените бележки адв. М. посочва, че на служителя е било изплатено трудово възнаграждение частично, а останалата част в по-късен период, поради което няма как да е извършено цитираното нарушение. Следва да се посочи, че дружеството е санкционирано за неизпълнение на предписание за изплащане на обезщетение за неспазвания срок на предизвестие при прекратяване на трудовия договор, а не за неплащане на трудово възнаграждение.

Възражението на адв. М., че на К. С. били изплащани суми, по-големи от дължащото му се трудово възнаграждение и сборът от паричните средства, надвишаващи работната му заплата от една страна подлежи на връщане, а от друга - покрива размера на обезщетението по чл. 220, ал. 1 от КТ е неоснователно. На първо място сумите, които са внасяни по сметка на работника са с основание „захранване“, а на следващо място те са внасяни по сметка на работника значителен период от време преди изобщо да възникне вземането му за неспазен срок на предизвестие от страна на работодателя. На следващо място дори и да се приеме, че внасяните суми с основание „захранване“ са представлявали трудово възнаграждение, то следва да се държи сметка, че съгласно чл. 271 от КТ работникът или служителят не е длъжен да връща сумите за трудово възнаграждение и обезщетения по трудовото правоотношение, които е получил добросъвестно и работодателят не може да прихваща с надплатено трудово възнаграждение. Съгласно чл.8, ал.2 от КТ – добросъвестността при осъществяване на трудовите права и задължения се предполага до установяване на противното. Тоест да са добросъвестно получени означава – без знание на работника към момента на получаването им, че са недължими, без значение дали причината за незнанието на работника се дължи на обикновено незнание, незаинтересуваност или пък на доверие, че работодателят коректно е изчислил дължимите му суми. Добросъвестността се презумира, т.е. счита се, че е налице до доказване на противното, което означава, че за да се иска връщането им, заинтересованата страна (работодател) следва да докаже в осъдителен исков процес по реда на ГПК липсата на добросъвестност. Без да бъде доказано по надлежния ред, че работникът е бил недобросъвестен не може да се приеме, че евентуално надплатеното трудово възнаграждение подлежи на връщане и че работодателят може да прихваща с него дължимо

обезщетение за неспазен срок на предизвестие.

Разпредбата на чл. 415, ал.1 от НК съдържа едновременно състава на нарушението и административното наказание, което се налага за извършването му. Посочената правна норма е цитирана от АНО като основание за налагане на имуществената санкция, с оглед на което възражението на жалбоподателя, че в наказателното постановление не е посочена санкционната разпоредба, на която се е позовал АНО е неоснователно.

В конкретния случай не може да се приложи разпоредбата на чл.415в от КТ, тъй като посоченият нормативен текст изисква нарушението да е било отстранено веднага след установяването му и да не са произтекли вредни последици за работника или служителя. Нарушението е било установено на 15.12.2020 г., но и към настоящия момент не са представени доказателства от страна на работодателя за изпълнение на даденото задължително предписание, чрез изплащане на дължимото обезщетение за неспазения срок на предизвестие, поради което не може да се приеме, че нарушението е било отстранено веднага след установяването му. От нарушението са произтекли вредни последици за работника, тъй като същият е бил лишен да дълъг период от време от следващо му се парично обезщетение, поради което няма как да бъде приложен чл.415в от КТ.

Нарушението не може да бъде квалифицирано и като маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН, тъй като не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други деяния от същия вид.

АНО не е изложил мотиви защо е определил размера на имуществената санкция в размер надхвърлящ минималния, като не е посочил кои обстоятелства е отчел като отегчаващи отговорността на дружеството. По делото не бяха ангажирани доказателства към датата на извършване на нарушението дружеството да е било санкционирано с влезли в сила наказателни постановления за други нарушения на трудовото законодателство, поради което обстоятелството, че се касае за първо такова нарушение следва да бъде отчетено и размерът на имуществената санкция следва да бъде определен в минимален размер от 1500 лева. Съдът намира, че този размер на имуществената санкция е обоснован и справедлив и ще допринесе за постигане целите на административното наказание. С оглед на изложеното, атакуваното наказателно постановление следва да бъде изменено в санкционната част, като размерът на имуществената санкция бъде намален

от 2000 лева на 1500 лева.

При този изход на спора и с оглед направеното искане от процесуалния представител на АНО за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл.63д, ал.4 от ЗАНН, в полза на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл.58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. На основание чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум от 80 лева, тъй като делото не се отличава с правна и фактическа сложност.

Въпреки изменението на обжалваното НП и намаляването размера на имуществената санкция, то няма как да бъде уважено искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноси в полза на дружеството-жалбоподател, поради следното:

С ДВ бр. 94/2019 г., в сила от 03.12.2019 г., в ЗАНН беше изрично уредена възможността за присъждане на разноси в административнонаказателните производства. Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН, в производства пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноси по реда на Административнопроцесуалния кодекс, тоест по въпроса за определянето на разноси ЗАНН препраща към АПК. Според чл.143, ал.1 от АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В случая не е налице непълнота, която да налага субсидиарното прилагане на ГПК по смисъла на чл.144 от АПК респ. присъждане на разноси и на двете страни. От посочените разпоредби следва извод, че разноси в полза на жалбоподателя се дължат само при отмяна на обжалвания акт. Съгласно разпоредбата на чл.63, ал.2 от ЗАНН, районният съд се произнася с решение, с което може да потвърди, да измени или отмени обжалвания акт по чл.58д от ЗАНН. С оглед правомощията на районния съд когато обжалваното НП се потвърждава или изменя, то разноските следва да

се присъждат в полза на административнонаказващия орган, тъй като се приема, че законосъобразно е ангажирана отговорността на нарушителя и същият е извършил административно нарушение. Само когато НП се отменя на жалбоподателя следва да се присъдят разноски, понеже е бил наказан незаконосъобразно. От друга страна производството пред районния съд се развива по реда на НПК, а чл.189, ал.3 от НПК гласи, че когато подсъдимият бъде признат за виновен, съдът го осъжда да заплати разноските по делото, като е ирелевантно дали впоследствие наложеното му наказание е било изменено (намалено, увеличено и т.н.); от значение е единствено дали е признат за виновен да е извършил инкриминираното деяние. Във връзка с изложеното, дори горната инстанция да измени присъдата и да намали наказанието, то размерът на разноските не се променя, тъй като той не е обвързан с размера на санкцията. При делата от административнонаказателен характер предмет на доказване са извършени административни нарушения, които с оглед по-ниската степен на обществена опасност се наказват по административен ред, а не са престъпления по смисъла на НК, тоест касае се за вид наказателна отговорност, а не гражданска такава и тези производства се доближават в по-голяма степен до наказателните производства по реда на НПК, отколкото до гражданските такива по реда на ГПК. Частичното уважаване на гражданския иск и отхвърлянето му за останалата част в един граждански процес не може да се приравнява на намаляването на наказанието в административнонаказателните и наказателните производства, тъй като в единия случай се касае за гражданска претенция за заплащане на определена парична сума, а в другия за наказание за извършено административно нарушение или престъпление, което се налага по справедливост от съда. В резюме настоящият съдебен състав отбелязва, че случая не е налице празнота в АПК, която да налага приложение на ГПК, тъй като в АПК ясно и изрично е посочено, че само при отмяна на обжалвания акт се присъждат разноски в полза на жалбоподателя, а по настоящото дело атакуваното НП не е било отменено. В този смисъл е налице и практика на касационната инстанция по идентичен казус, а именно определение № 2369 от 01.04.2021 г., постановено по дело № 2503/2021 г. по описа на АССГ, XV касационен състав.

Така мотивиран и на основание чл.63, ал.2, т.4 вр. ал. 7 т. 4 и чл.63д, ал.4 от ЗАНН, Софийският районен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 22-007171/26.01.2021 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” - София с което на дружеството – жалбоподател „*****“ ЕООД, ЕИК ***** е наложена имуществена санкция в размер на 2000 /две хиляди/ лева за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ в санкционната му част, като

НАМАЛЯВА размера на имуществената санкция **от 2000 /две хиляди/ лева на 1500 /хиляда и петстотин/ лева.**

ОСЪЖДА дружеството-жалбоподател „*****“ ЕООД, ЕИК ***** да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ - гр. София (ДИТ-София) сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – София град в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____